

1. BÖLÜM

Oyuncu : Aç, aç! Çabuk aç şu perdeyi Tontiş, çabuk! Bak, arkadaşlarımızın hepsi de gelmiş oyunumuzu izlemeye. Bekletmeyelim onları. Aç, aç! Daha, daha! Hah şöyleee. Oooo ne kadar da kalabalık. Hoş geldiniiz, hepiniz hoş geldiniz.

Tontiş? Heey, Tontiş! Arkadaşlara «Hoş geldiniz» desene.

Tontiiş! Neredesin?

Tontiş : *(Görünmeden)* Buradayım, buradayım.

Oyuncu : Hadi gelsene artık, oyunumuz başlayacak.

Tontiş : Gelemem, gelemem.

Oyuncu : Niçin gelemez mişsin?

Tontiş : Sıkılıyorum da onun için.

Oyuncu : Ne var bunda sıkılacak. Aramızda yabancı yok ki, hepsi bizim arkadaşımız.

Tontiş : Yok, yok, öyle değil. Ayaklarımdan sıkılıyorum.

Oyuncu : Garip?

Tontiş : Ayakkabılarım ayağımı sıkıyor. Hem de çok. Adım atamıyorum.

Oyuncu : Haa, öyle desene. Vah vah vaah.

Tontiş : *(Acıyla)* Oof, off - of.

Oyuncu : Eh, madem orada kal. Ama hiç değilse el sall arkadaşlara.

Tontiş : (Perdenin kenarından kukla kolunu çıkarır, el sallar.)

Oyuncu : (Fısıltı ile) «Hoş geldiniz» de, «Hoş geldiniz» de.

Tontiş : Hoş geldiniz arkadaşlar, hoş geldiniz.

Oyuncu : Demek ayakkabıların ayaklarını sıkıyor ha?

Tontiş : Hem de nasıl.

Oyuncu : Ayakkabı bağcıklarını gevşet sen de.

Tontiş : Gevşettim, hem de sonuna kadar. Ama hiçbir yararı olmadı ki.

Oyuncu : Allah, Allah?! Ayakkabıların mı küçük geliyor yoksa?

Tontiş : Yoo. Ayakkabılarımın arkalarında birer parmaklık boşluk bile var. Bilirsin, ben büyük ayakkabı giymeyi çok severim.

Oyuncu : Eee, bu nasıl iş Tontiş? Hem ayakkabıların ayaklarından birer parmak büyük, hem de ayaklarını sıkıyor.

Tontiş : Ben de çıkamadım işin içinden ama, ne yapayım ki öyle; ayakkabılarım ayaklarımı sıkıyor.

Oyuncu : Aniden şişmanlamış falan olmayasın sakın?

Tontiş : Yoo. Hiçbir değişiklik yok bende.

Oyuncu : Pekii... ya, ayakkabıların daralmışsa? Hani bazı kumaşlar ıslanınca çeker, kısalır ya.

Tontiş : Hayır canım. Dedim ya. Ayakkabılarım ayaklarıma büyük bile geliyor.

Oyuncu : Buna rağmen, ayaklarını sıkıyor, öyle mi?

- Tontiş** : Tabii. Sağ ayakkabım sol ayağımı sıkıyor, sol ayakkabım da sağ ayağımı. Ama neden daha önce sıkıyorlardı? Anlayamadım bir türlü.
- Oyuncu** : A-aa! Yani eskiden sıkıyorlardı öyle mi Tontiş?
- Tontiş** : Evet. Eskiden sıkıyorlardı.
- Oyuncu** : Peki ne zamandan beri sıkıyorlar?
- Tontiş** : Buraya gelmek için giyindiğimden beri. Yani on dakikadır.
- Oyuncu** : Demek ayakkabıların, ayaklarından birer parmak büyüklük, ona rağmen ayaklarını sıkıyor. Üstelik on dakikadan beri. Yani eskiden beri sıkıyorlardı. Öyle mi?
- Tontiş** : Öyle, öyle.
- Oyuncu** : Sakın başkasının ayakkabısını giymiş olmayasın Tontiş?
- Tontiş** : Hayır, hayır. Bunlar benim ayakkabıları, bundan kesinlikle eminim. *(Perde kıyısından gösterir.)* Bak üstünde adım yazıyor.
- Oyuncu** : Ama, yine de ayaklarını sıkıyor. Öyle mi?
- Tontiş** : Evet. Demin de söyledim ya; sağ ayakkabım sol ayağımı sıkıyor, sol ayakkabı da sağ ayağımı.
- Oyuncu** : Hadi be sen de, olur mu hiç öyle şey. İnsanın sağ ayakkabısı sol ayağını, sol ayakkabısı da sağ ayağını sıkar mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?
- Tontiş** : Yoo, ciddi söylüyorum.
- Oyuncu** : *(İzleyicilere)* Siz hiç böyle şey duydunuz mu arkadaşlar? İnsanın sağ ayakkabısı sol ayağını, sol ayakkabısı da sağ ayağını sıkar mı? *(Karşılıklı konuşmalar so-*

nunda, Tontiş'in ayakkabılarını ters giydiği sonucuna varılır.) Tontiş! Bak arkadaşlar ne diyorlar. Sakın sen ayakkabıları ters giymiş olmayasın, solu sağa, sağı sola?

Tontiş : Hayır, hiç sanmıyorum.

Oyuncu : Sen demin, ayakkabılarının üstünde adının yazdığını söylemiştin ya.

Tontiş : Evet, adımın bir hecesi bir ayakkabının üstünde yazıyor, öteki de öbür ayakkabının. Yani, adım Tontiş ya....

Oyuncu : Yani, sol ayakkabının üstünde Ton, sağ ayakkabının üstünde de Tiş yazması gerekiyor öyle mi?

Tontiş : Evet, tastamam öyle. Türkçe, soldan sağa doğru yazılmaz mı?

Oyuncu : Pekii, lütfen okur musun, ayakkabılarının üstünde ne yazıyor?

Tontiş : Tabi okurum, benim okumam yazmam var. Ben okula gidiyorum yaa, n'aber?

Oyuncu : Aferin, aferin. Hadi oku bakalım da hep birlikte öğrenelim. Ayakkabılarının üstünde ne yazıyor?

Tontiş : Okuyorum. İyi dinle. Tiiş - Toon. Aaa, birisi adımı değiştirmiş! Benim adım Tışton değil ki.

Oyuncu : Hayır Tontiş'ciğim. Kimse senin adını değiştirmemiş. Ama sen, ayakkabılarını ters giymişsin. Sağı sola, solu sağa. Gel de çıkarıp düzeltelim. (Tontiş, ortaya fırlar.)

Tontiş : Adım, adım! Ben adımı istiyorum. Benim adımı düzeltsinler. Benim adım Tontiş...

- Oyuncu** : Biraz gelir misin lütfen buraya.. Gel de ayakkabılarını düzeltelim. Sıkıntıdan kurtul.
- Tontiş** : *(Tontiş gelir, yatar ve oyuncu ayakkabıları çıkarıp yerlerini değiştirir, giydirir. Tontiş ayağa kalkar.)* Oh be rahatladım. Adım yine eskisi gibi Tontiş.
- Oyuncu** : Rahatlırsın tabii. Burası Tiyatro. Her şey güzeldir burada.
- Tontiş** : Artık sıkılmıyorum da.
- Oyuncu** : Tabii sıkılmazsın. Burası Tiyatro. Burası bizim evimiz. *(Izleyicilere)* İşte arkadaşlar, bu benim en iyi arkadaşlarımdan Tontiş. *(Tontiş izleyicileri selamlar)* Umarım siz de iyi arkadaş olursunuz Tontiş'le.
- Oyuncu** : Biz bu Tiyatroda çalışıyoruz Tontiş ile. İkimiz de oyuncuyuz yani.
Ne var Tontiş, niçin çekiştiyip duruyorsun beni? Söylesene canım. Anlamıyorum ne diyorsun?
- Tontiş** : Eğil eğil! Eğil de kulağına söyleyeyim. *(Oyuncu eğilir, dinler.)*
- Oyuncu** : Şarkı mı söylemek istiyorsun? Arkadaşlar Tontiş şarkı söylemek istiyormuş. Dinler misiniz? Haydi bakalım Tontiş. Hepimiz dinliyoruz seni.
- Tontiş** : Daha dün annemizin kollarında yaşırdık.
Çiçekli bahçelerin yollarında koşardık...
- Oyuncu** : Aaa! Tontiş bu bizim Tiyatro Marşı'mız! Değil mi?
- Tontiş** : Eveet. Bizim Tiyatro Marşı'mızı arkadaşlar da öğrenmek isterler belki?

Oyuncu : Öğrenmek ister misiniz arkadaşlar? Öyle ise arkadaşlar, biraz sessiz olalım lütfen. Sıss. Ben de çalgım (*mandolin, flüt vb.*) ile eşlik edeyim bir yandan. (*Üstünde taşıdığı çalgısını çıkarır, çalmaya hazırlar.*) Hazır mıyız arkadaşlar?

Tiyatro Marşı. Hazır. Bir, iki, üç!

Tontiş : Şimdi kocaman olduk
Tiyatroyu doldurduk
Sevinçliyiz hepimiz
Yaşasın Tiyatromuz.
Tiyatro bizim evimiz
Yaşasın Tiyatromuz.

Oyuncu : Arkadaşlar, siz de katılmak ister misiniz şarkımıza? Haydi Tontiş, baştan söyleyelim. Hep birlikte. (*Şarkı söylenip Tontiş alkışlandıktan sonra, izleyicilere :*) Arkadaşlar aranızda başka şarkı söylemek isteyen var mı? Oturduğu yerden de olabilir, buraya gelip, sahneden de olabilir. Var mı? (*Varsa şarkı dinlenir.*) Şuraya bak Tontiş, herkes ne kadar mutlu değil mi?

Tontiş : Burası Tiyatro, burada herkes mutlu olur.

Oyuncu : Pekii, ya Tiyatroya gelemeyenler, şimdi burada olmayanlar? Onların hepsi de mutlu mudur dersin?

Tontiş : Sanmam. Aralarında mutlu olamayanlar vardır mutlaka.

Oyuncu : Doğru. Vardır, değil mi? Onlar için de bir şeyler yapmalıyız Tontiş. Yoksa tam olarak mutlu olamayız ki.

Tontiş : Doğru. Olamayız. Ben şimdiden üzölmeye başladım bile.

Oyuncu : Onları da buraya, Tiyatroya nasıl getirebiliriz Tontiş? Ha, ne dersin, bir yolu var mıdır?

- Tontiş** : Düşünelim.
- Oyuncu** : Doğru, düşünelim.
- Tontiş** : Hırrnn, hırrnn hırrn nınn-nın nın.
- Oyuncu** : Hayrola Tontiş ne yapıyorsun öyle?
- Tontiş** : Hiç, düşünüyorum. Hırrnn, hırrnn...
- Oyuncu** : Yararı olacaksa ben de öyle yapayım bari. Hırrnn, hırrnn...
- Tontiş** : (Bir süre sonra.) Hah, buldum, buldum!
- Oyuncu** : Ne buldun Tontiş? Söylesene!
- Tontiş** : Bütün arkadaşlar Tiyatroya gelemiyorsa biz onlara gidelim. Ha? Ne dersin?
- Oyuncu** : İyi fikir doğrusu. Hadi gidelim. Amaaa, hadi diyelim, sen, ben, biz gittik. Peki ya, bu arkadaşlar? Onları burada yalnız bırakamayız ki. Ayıp olmaz mı?
- Tontiş** : Onları da götürelim.
- Oyuncu** : Bu kadar büyük bir Tiyatroyu, içindekiler, arkadaşlarla birlikte nasıl taşıyacağız, ha? Söyle misin?
- Tontiş** : Bilmem. Taşınır herhalde.
- Oyuncu** : Hiç öyle şey olur mu canım? Nerede görülmüş?
- Tontiş** : Sen değil misin «Tiyatroda her şey olur» diyen?
- Oyuncu** : Evet, doğru, benim.
- Tontiş** : Peki burası da bir Tiyatro değil mi?
- Oyuncu** : Evet Tiyatro.
- Tontiş** : Madem burası da bir Tiyatro; burada da her şey olabilir, olamaz mı?

Oyuncu : Evet. Olabilir.

Tonuş : Haydi gidelim o zaman.

Oyuncu : Arkadaşlar siz de bizimle birlikte gelmek ister misiniz? Peki, haydi öyle ise, gözlerinizi kapayın. Gidiyoruz. Herkes kapadı mı? Bu kaç? Hımm, aranızda bazı açıkğözler var. Haydi bakalım herkes kapasın gözlerini. Daha dün annemizin kollarında yaşırdık Çiçekli bahçelerin yollarında koşardık
(Ortalık kararmaya başlar.)

Şimdi kocaman olduk

Tiyatroyu doldurduk.

(Tempo ağırlaşır.)

Sevinçliyiz hepimiz

Yaşasın Tiyatromuz.

Tiyatro bizim evimiz

Yaşasın Tiyatromuz.

(Ortalık kararmış, perde iyice açılmıştır.)